

FICTION
CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Sarah Haywood

Cactusul

Traducere din limba engleză de
Roxana Aneculăesei

August

Nu sunt o femeie care să poarte pică, să se afunde în gânduri după certuri sau să pună la îndoială motivele altor persoane. Nici nu simt că trebuie să am dreptate cu orice preț. Dar, ca în cazul tuturor regulilor, există, bineînțeles, și excepții. N-o să rămân indiferentă când cineva este exploatat și același lucru este valabil și când *eu* sunt cea exploatată. O să mă folosesc de toate mijloacele pe care le am la îndemână ca să se facă dreptate. De aceea, deloc surprinzător, în urma întâmplărilor de luna aceasta, nu am avut de ales decât să acționez imediat și ferm.

Fratele meu, Edward, a fost cel care m-a anunțat că mama a murit. Deși era abia cinci și jumătate dimineața, eram deja trează. Tocmai stătusem aplecată deasupra vasului de toaletă, întrebându-mă dacă să mă forțez să vomit sau să suport greața aceea. După ce vomități, scapi de starea aia pentru câteva minute, dar curând îți vine înapoi, așa că, făcând o analiză pro și contra în mintea mea, am decis că cea mai bună alegere era să îndur greața. În timp ce îmi examinam această decizie, din bucătărie s-a auzit telefonul. Mă sună atât de puțini oameni pe telefonul fix, încât mi-am dat seama imediat că trebuie să fie o

urgență care să aibă legătură cu mama. Însă s-a dovedit că nu era nicio urgență. De fapt, fratele meu nu avea niciun motiv pentru care să mă sune atât de devreme în afară de a mă prinde cu garda jos.

— Suze, eu sunt, Ed. Am niște vești și nu sunt de bine. Poate că vrei să te așezi.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu știu cum să-ți zic asta, Suze, dar mă tem că...

— Edward, revino-ți. E în spital?

— Suze, s-a dus. A murit aseară. Abia la două am ajuns acasă. Am fost la un amic acasă să bem câteva beri. Lumina din camera ei era aprinsă, așa că am bătut la ușă și mi-am băgat capul înăuntru. Văzând-o prăbușită acolo, mi-am dat seama imediat. A venit medicul — atac cerebral masiv, a zis. Nu-mi vine să cred.

Am înghițit în sec ca să scap de nodul din gât și m-am așezat la masa din bucătărie. Am făcut o pauză ca să strâng cu dosul palmei câteva firimituri de pâine de pe masă într-o grămăjoară.

— Suze... Suze?

— Avea șaptezeci și opt de ani, am zis în cele din urmă. Și a mai avut două atacuri cerebrale. Nu era ceva la care chiar să nu te aștepti.

Am ezitat. Eram conștientă că trebuia să spun ceva încurajator, dar nu înțelegeam de ce fratele meu era îngrijorat.

— Totuși, înțeleg că n-a fost deloc plăcut s-o găsești așa, am adăugat. Îmi pare rău, nu am timp să vorbesc acum, trebuie să mă pregătesc pentru serviciu. Te sun mai târziu. Și... Edward?

— Da, Suze?

— Nu-mi mai spune Suze, te rog.

*

Nu mă așteptam să rămân orfană la patruzeci și cinci de ani, o vârstă la care majoritatea oamenilor mai au ambii părinți în viață, dar ai mei aveau peste treizeci de ani când m-am născut, iar tatăl meu avea un caracter slab, ceea ce i-a scurtat viața. Nu am văzut-o pe mama pe atât de des pe cât aș fi vrut în ultimii ei ani de viață. Sunt funcționar public, lucrez ca manager de proiect (analizez grămezi de date complexe și efectuez rapoarte detaliate despre performanță), așa că, atunci când nu petrec ore întregi bătându-mi capul cu numere mari pe printuri mici, mă străduiesc să stau locului.

Un alt motiv pentru care vizitele mele n-au fost atât de frecvente a fost faptul că Edward încă locuia cu mama, iar noi doi — ca s-o spun frumos — n-avem aceeași perspectivă asupra vieții. De fapt, fiecare și-a văzut de drumul lui ca să ne evităm reciproc. Fratele meu este doar cu doi ani mai mic decât mine, dar cu cel puțin treizeci de ani în urmă ca dezvoltare psihologică și emoțională, care, în cazul lui, s-a oprit la cea a unui copil de zece ani. Nu pentru că a fost diagnosticat cu vreo tulburare mentală, ci pentru că n-are voință și niciun fel de limită. În timp ce eu am muncit din greu ca să-mi construiesc o carieră și să am o viață stabilă, Edward s-a perindat între o slujbă fără rost, o relație fără viitor și un apartament dărăpănat. Nu-i de mirare că la peste patruzeci de ani a sfârșit prin a se întoarce la mama.

E șocant să îți se spună că o rudă apropiată a murit, chiar dacă era bătrână și fusese bolnavă, așa că mi-am dat seama că aveam nevoie de câteva minute ca să stau în liniște și să-mi adun gândurile. Însă, din moment ce eram în Londra, iar trupul neînsuflețit al mamei mele se afla în Birmingham, nu mă ajuta cu nimic să fac asta.

Așa că am hotărât să mă duc la serviciu și să mă comport firesc, sau cât de normal puteam cu greața aceea persistentă. N-o să spun nimănui de la serviciu despre moartea mamei. Pot să-mi imaginez tot corul de oftaturi și strâmbături, îmbrățișările forțate și expresiile de înținare față de moartea unei persoane pe care n-o întâlniseră vreodată și de a cărei existență nici măcar nu știuseră până atunci. Deloc genul meu.

Ieșind de la stația de metrou din apropierea clădirii în care lucram, am fost izbită de căldura de afară — se făcuse deja suficient de cald ca să se înmoaie asfaltul proaspăt turnat la ieșire. Zgomotul și gazele de eșapament din traficul blocat mi s-au părut stridente, iar intensitatea pătrunzătoare a luminii soarelui mi-a străpuns retina. Odată ce am ajuns la adăpostul relativ al biroului meu, care se află în cel mai liniștit capăt al unei încăperi *open space* uriașe, am tras jaluzele. Revenindu-mi cumva, am petrecut câteva minute, așa cum fac în fiecare dimineață, verificând cactușii pe care i-am aranjat în fața biroului meu. Văzând că nu sunt zone cu rădăcini sau alte părți care să arate ofilite sau uscate, i-am curățat cu o pensulă moale, asigurându-mă că pământul din ghivece este suficient de umed și le-am întors ca să aibă în continuare o expunere uniformă la lumina soarelui. După ce am terminat, am deschis un dosar. Am sperat că, ocupându-mă de un caz dificil pe care trebuia să-l predau șefei mele de departament la finalul acelei săptămâni, o să-mi alung din minte ceea ce se întâmplase de dimineață.

Poate că jobul meu nu este unul dintre cele mai interesante pentru cineva cu o diplomă în drept, dar mi se potrivește. Majoritatea studenților din generația mea au decis să se specializeze ca juriconsulți sau avocați pledanți, dar pe mine m-a atras siguranța unei cariere

în sectorul public: salariile plătite la timp, chiar dacă nu sunt mari, pensia acceptabilă și faptul că nu voi fi la cheremul vreunor parteneri seniori sau președinți de comisii. Deși la serviciu nu-mi folosește diploma și nu am expertiza pe care aș dobândi-o dacă aș avea o calificare profesională, cunoștințele mele vaste în drept și lucrările autorităților în domeniu îmi sunt de mare ajutor atunci când trebuie să mă ocup de o plângere.

Dacă n-aș avea colegi, viața de la birou ar fi suportabilă. Dar în ziua aceea, mai mult ca oricând, am avut parte de o serie de evenimente deranjante și enervante la care a trebuit să mă conformez. De exemplu, nu era nici măcar zece jumătate când am simțit mirosul de mâncare chinezească la pachet (rămasă de la o masă anterioară) pe care unul dintre colegii mei îndesați a încălzit-o la cuptorul cu microunde din bucătăria noastră minusculă. Am simțit cum greața mi se oprește în gât, așa că aveam neapărat nevoie de o băutură rece dacă voiam să evit un drum de urgență până la baie. Am reușit să ajung la filtrul de apă, unde am fost mai puțin încântată să dau peste Tom cel energic, un asistent administrativ recent angajat, în a cărui barbă bogată se vedeau urmele sandwichului de la micul dejun. El avea să fie următoarea sursă de iritare.

— Hei, Susan. Ce voiam să-ți zic e că am făcut un grup al biroului pe Facebook ca să organizăm ieșiri la bere și să împărțim ce se întâmplă. Trimite-mi o cerere de prietenie și te adaug în grup.

— Nu ești de mult pe-aici, nu-i așa? am apucat eu să zic, în timp ce-mi turnam apă în pahar. Toată lumea știe că n-am Facebook.

— Uau, serios? Și cum ții legătura cu oamenii? Ai Instagram sau WhatsApp? Pot să fac grupuri și acolo.

— N-am nimic. Zic că-i suficient să iau telefonul și să trimit un mesaj.

— Da, asta-i OK pentru *mama* ta, gen, dar cum poți să iei legătura cu toți foștii tăi colegi de liceu și de facultate? Cum îți organizezi viața socială?

N-aveam starea necesară pentru așa ceva. Din cine știe ce motiv, ochii au început să-mi lăcrimeze — probabil de la lumina puternică de deasupra. I-am explicat pe scurt că n-aveam nicio intenție să păstrez legătura cu oameni cu care avusesem o interacțiune trecătoare cu mulți ani în urmă și că nu-mi complic viața. Dacă se simțea obligat să mă anunțe despre întâlnirile de la birou sau să-mi comunice vreo informație importantă legată de serviciu, atunci trebuia să-mi trimită un e-mail. I-aș fi putut sugera să facă cei cincizeci de pași care ne despărțeau birourile, dar nu-mi place să încurajez așa ceva.

Pe la ora unu, în timp ce ciuguleam din sandviciul cu pâine albă și unt pe care speram să-l pot tolera și mă străduiam din nou să-mi adun gândurile, m-am indispus văzând-o pe Lydia — o colegă de vreo treizeci și ceva de ani, despărțită de curând — cum intră cu pași mari în încăpere. Din minut în minut, arunca o privire la brățară. Trebuia să încep să lucrez la analiza unui raport pe care mi l-am printat înainte de a lua o scurtă pauză, dar îmi era imposibil din cauza perindărilor colegilor mei.

— Lydia, o faci în mod *intenționat*? i-am aruncat-o eu când a trecut pe lângă biroul meu pentru a patra oară.

Mi-a zis că a primit o brățară fitness de ziua ei și că își făcea norma de zece mii de pași pe zi. Trebuia să fie în formă, acum că era din nou „pe piață” — nu tocmai cuvintele pe care le-aș fi ales pentru statutul nostru de femei singure. La a cincea tură, am întreat-o de ce nu făcea o plimbare afară, ca orice persoană normală. Se

pare că nu putea; avea o întâlnire aranjată în seara aceea și nu voia să ajungă transpirată și murdară, cum s-ar fi întâmplat dacă ar fi bătut la pas străzile. Când a trecut a șasea oară, mi-a zis că păream atât de interesată de ceea ce făcea, încât poate că voiam să o însoțesc. Am refuzat-o. Al șaptelea circuit. Îmi venea să o strâng de gât pe femeia aceea. Aveam nevoie disperată de liniște și calm ca să mă pot concentra și să trec cu bine de ziua aceea îngrozitoare. I-am sugerat să încerce să urce și să coboare scările; în felul acela avea să scape de kilogramele în plus de pe fund de două ori mai repede.

— Am înțeles mesajul, Susan, a pufnit ea, schimbându-și direcția și trecând prin ușile batante.

Sunt convinsă că nu am fost singura care a oftat de ușurare.

La mijlocul după-amiezii, Tom — care concura cu Lydia pentru titlul de cel mai enervant coleg al zilei — a venit la biroul meu. Am încercat să-l ignor, dar se părea că era hotărât să stea acolo și să aștepte până când îi observam prezența.

— Organizez o strângere caritabilă la pub pentru luna următoare și mă-ntrebam dacă o să contribui și tu, mi-a zis. Pot să-ți trimit pe e-mail linkul direct pentru campania de fundraising, din moment ce nu intenționezi prea curând să fii și tu în pas cu secolul XXI.

— O strângere de fonduri pentru ce? am întreat, trântind pixul pe masă.

— Nu m-am hotărât încă. Știu doar că trebuie să fac ceva cu viața mea. Aș putea să fac ceva pentru urșii panda — iubesc urșii panda — sau poate să opresc încălzirea globală, pentru că de asta chiar îmi pasă acum. Dar sunt atâtea cauze bune. De unde ar trebui să înceapă un tip ca mine?

A făcut o față exagerat de tristă.

— Am auzit că Asociația pentru Prevenirea Atacurilor Cerebrale face o treabă foarte bună, i-am răspuns.

Și nu știu de ce, dar ochii au început să-mi lăcrimeze din nou.

— Poate, dar nu-i ceva la modă. Și oricum cred că anul trecut prietenul meu și-a ras barba pentru victimele atacurilor cerebrale. Vreau să fac ceva diferit.

— Ei bine, atunci vino din nou la mine când te decizi, i-am zis, trăgându-mi scaunul departe de el.

În ziua de azi, toată lumea din biroul meu strânge bani pentru ceva. La început, a fost o chestie care se organiza o dată sau de două ori pe an, însă acum e un flux constant de străngeri de fonduri și sponsorizări când pentru una, când pentru alta: plimbări, alergări, curse cu bicicleta, întreceri de înot, cățărări, coborâri în rapel, drumeții, curse prin noroi. Nu mă plâng. Îi susțin din toată inima pe oamenii care-și folosesc energia pentru a urmări binele altora și nu pe al lor propriu — mă rog, asta dacă nu pui la socoteală beneficiile pentru sănătate și impresia de om plin de virtute pe care o lași și care vin astfel la pachet. Totuși, spunând acestea, interacțiunile personale care par să fie parte din aceste lucruri au un impact asupra productivității de la birou. M-am hotărât că trebuia să vorbesc cu șefa mea de departament, Trudy, deși chiar nu plănuiam asta. Mi-am dorit să nu o fi deranjat, pentru că s-a dovedit a fi o altă sursă de frustrare.

Trudy s-a alăturat departamentului în aceeași zi și pe aceeași poziție ca mine în urmă cu mulți ani, prea mulți ca să-mi pese să mă mai gândesc la asta. La început, m-a bătut la cap să beau cu ea o cafea în pauza de masă sau un pahar de vin după muncă, dar curând și-a dat

seama că-și pierde vremea cu mine. De atunci, Trudy s-a cocoțat până la înălțimile amețitoare ale echipei de management, timp în care a avut parte și de patru perioade de concediu maternal. Pe biroul ei erau expuse în mod evident fotografii cu producții finali ai acestor perioade de concediu, în toată splendoarea lor, cu dinții teșțiți și cu fețele pline de pistrii.

Lăsându-se pe spate în scaunul ei și zâmbindu-mi cu indulgență, i-am explicat cum ar fi avut sens, din punct de vedere al eficienței, să stabilim un singur interval de timp alocat lunar în care colegii noștri să-și prezinte cauzele, să adune sponsorizări și donații fizice în bani. În schimb, Trudy, care bănuiesc că încerca să fie amuzantă, a zis că ar fi mult mai eficient ca eu să am un singur interval de timp alocat lunar în care să mi se permită să fac sugestii despre creșterea productivității. Apoi a chicotit, dar eu n-am făcut-o. Probabil a simțit dezaprobarea mea, pentru că i s-a schimbat expresia feței — de la amuzament la îngrijorare. M-a întrebat dacă eram în regulă, dacă mă prinsese și pe mine cumva răceala care circula. În timp ce-mi oferea cutia ei cu șervețele, m-am scuzat și am ieșit din încăpere.

Șase și jumătate. Singurul sunet care se auzea era bâzâitul distant al aspiratorului, devenind tot mai puternic pe măsură ce se apropia de biroul care între timp se golise, iar gândurile acelea neplăcute îmi veneau din nou în minte. Tocmai îmi închisese calculatorul și îmi pusesem telefonul în geantă, când femeia noastră de serviciu, româncă de origine, Constanța, a deschis ușa și a intrat găfâind. M-am pregătit pentru schimbul nostru obișnuit de replici.

— Bună seara, Susan. Cum ești azi?

— Excelent, am mințit eu. Dar dumneata?
 — Bine, bine. Bine ca-ntotdeauna. Ultima?
 — Ca-ntotdeauna.
 — Ah, ești muncitoare, Susan, ca mine. Nu pierde-vară ca restu’.

A venit la biroul meu și s-a aplecat să-mi șoptească pe un ton conspirativ; i-am simțit respirația caldă în ureche.

— Ăla de acolo. Azvârle șervețele folosite pe jos. Șervețele pline de muci. Căh. Și asta de-aici. Își lasă biroul plin de căni, cu ruj pe ele. De ce nu și le duce-napoi în bucătărie? Are jumate de dulap de căni. Înainte îi curățam birou’, acuma nu mă mai obolesc. Nu-s mă-sa. Parcă-s copii mici, a zis, îndreptându-se. Ia zi, Susan, tot n-ai bărbat?

Dacă ar fi fost oricine altcineva, i-aș fi zis să-și vadă de treabă, dar cu ea aveam aceeași discuție în fiecare zi, așa că mi-am învățat replicile. I-am zis că probabil glumește.

— Pretențioasă domnișoară. Bărbații! Muncim ca niște sclave ca să câștigăm bani, după aia ne ducem acasă și muncim ca sclavele și acolo. Și ce fac ei când termini munca? Se pun în fund și-așteaptă să fie serviți sau se cară, Dumnezeu știe unde, cu leafa și vin acasă fără niciun chior. Bărbat-meu uite-așa a dispărut — *bang!* M-a lăsat cu patru fete să mă descurc. Toate-s măritate acuma și toate au bărbați care stau degeaba. Fac curățenie în trei locuri ca să pot să le trimit bani. Le spun să-i ascundă sub parchet.

— Sunt norocoase să aibă o mamă ca dumneata, i-am zis eu, verificând dacă îmi pusesem cardul Oyster în portofel și trăgând jaluzelele.

M-am oprit; azi cuvintele sunaseră diferit.

Constanța zâmbea.

— Noi două suntem la fel. Știm ce vrem de la viață și știm și cum să obținem asta. Nu ne pasă ce cred ceilalți. Ești un om bun, Susan.

S-a apropiat ca să mă ciupească de obraz, amintindu-și că mereu mă feream de un astfel de contact fizic, apoi a traversat camera ca să-și pună în priză aspiratorul. În timp ce ieșeam din clădire și eram lovită încă o dată de căldura care emana din pavele, eram mulțumită că rezistasem toată ziua, în ciuda asalturilor constante din partea colegilor mei. Nimeni nu ar fi ghicit vreodată ce se întâmplase în dimineața aceea. Dar îmi ascund cu ușurință sentimentele față de ceilalți. O să vedeți: e un talent pe care îl am.

Odată ajunsă acasă, l-am sunat pe Edward. Era ciudat să vorbesc cu el de două ori într-o zi și să o fac într-un mod atât de civilizat măcar o dată. Circumstanțele ne împuneau să lășăm la o parte neînțelegerile și să colaborăm, cel puțin până avea loc înmormântarea și încheiam aspectele administrative. M-a pus la curent cu ce făcuseră cei de la pompe funebre și că aranjase provizoriu înmormântarea pentru vinerea următoare. O să fie incinerată, mi-a zis el. Nu aveam nicio obiecție în privința asta; mă depășește de ce ar vrea cineva ca trupul unui membru al familiei să putrezească în pământ sau de ce ar vrea un cavou pe care să-l viziteze, de parcă sufletul celui decedat ar putea să pătrundă în piatra de mormânt, așteptând să-l vizitezi și să vorbești cu el. Deci, în regulă, eram amândoi de acord.

— Nu mă aștept să fi lăsat vreun testament, am continuat eu. Nu a zis niciodată nimic despre asta. O să fie doar procedurile pentru vânzarea casei și niște economii care o să se împartă între noi. Mă ocup eu de tot.

A urmat o pauză.

— De fapt, Suze, a lăsat un testament. Cu câteva săptămâni în urmă. A auzit la o emisiune de la radio că toată lumea ar trebui să aibă unul. I-am zis că nu cred că are nevoie de așa ceva, dar știi și tu cum era ea.

Îmi amintesc că am sesizat un ton defensiv în vocea lui. Sau de asta mi-am dat seama mai târziu?

— Serios? Mie nu mi-a zis nimic.

Deja îi contactase pe avocați ca să-i anunțe de moartea mamei, ceea ce mi s-a părut o dovadă remarcabilă de pragmatism din partea fratelui meu, ale cărui abilități organizatorice se limitau doar la pariat și la comandat pizza.

— Mi-au zis c-o să examineze testamentul și o să țină legătura cu noi. Las asta pe mâinile lor. Nu știu nimic despre așa ceva.

Eu aveam să fiu prinsă la muncă săptămâna aceea, așa că m-am văzut obligată să am încredere în Edward, deși nu voiam. I-am dat instrucțiuni detaliate despre obținerea certificatului de deces și o listă de locuri potrivite pentru praznic și l-am îndrumat către agenda telefonică a mamei legat de contactele prietenilor ei care ar fi trebuit anunțați. Când l-am întrebat dacă poate să facă toate astea, a pufnit.

Până am terminat de vorbit cu Edward, s-a făcut ora nouă seara. Nu mâncasem nimic toată ziua în afară de doi biscuiți Rich Tea la micul dejun și mă simțeam amețită. Am pregătit o porție mică de orez simplu și m-am așezat la masa din bucătărie ca să-mi alung senzația de greață care devenea tot mai intensă. Ferestrele în stil franțuzesc ce dădeau spre curtea din spate a clădirii erau întredeschise, iar urletele bebelușului de sus și duhoarea de la

containerele de gunoi de lângă s-au strecurat înăuntru. Ar trebui să vă explic, locuiesc într-un apartament — la parterul unei case în stil victorian modificate — din sudul Londrei. Am stat cu chirie timp de zece ani până când proprietarul a decis să-l vândă; la momentul acela, pusesem deoparte suficient din salariul de două parale pe care îl primeam de la administrația publică. Așa că acum sunt proprietară sau, și mai important, am o ipotecă uriașă de plătit.

În timp ce invocam dorința de a lua furculița și de a o duce la gură, mă uitam la Winston, pisica vecinului meu, un motan portocaliu și mare, care se lungea meticuloasă pe țiglele mele de teracotă. De obicei, nu mă dau în vânt după pisici; nu-mi place când aleargă pe sub mașini și se strecoară printre garduri când tu încerci să fii prietenos cu ele. Dar Winston este o excepție. Nu se sperie când te apropii de el și acceptă să-l mângâi până când se satură, moment în care cască, se întinde și o ia din loc după cum pofteste. Nu se lasă intimidat de nimeni și nu simte nicio nevoie de a face pe plac cuiva. Îmi amintește de „Pisica ce se plimba singură singurică” a lui Kipling, una dintre poveștile mele preferate când eram copil. Îmi aduc aminte cum tata, în momentele lui lucide, mă așeza în poala lui și îmi citea dintr-un volum rufos din seria *Simple povești*. În timp ce mă uitam la Winston, mă întrebam oare unde era cartea aceea acum. Probabil, într-o cutie uitată în podul casei părintești, ceea ce mi-a amintit de toată treaba pe care o aveam de făcut ca să eliberez casa pentru vânzare. Iar gândul acesta, în situația în care mă aflam, era copleșitor.

Câteva zile mai târziu, când l-am sunat pe Edward ca să verific ce progrese făcuse conform listei mele de